

REJSEBREV 2. EFTERÅR 2016.

Søndag den 4. september. Efter en rolig nat på tankstationen kører vi det sidste lille stykke vej ind til **Sarajevo**, en by med ca. ½ million indbyggere, i det forfængelige håb at finde en acceptabel parkeringsplads ikke for langt fra centrum. Men forfængeligheden blev gjort til skamme. Det var en håbløs opgave. Vi fandt ganske vist et par lukkede områder med parkeringsvagt, og var sikre på, at lidt hård valuta i € ville åbne alle døre. Men den gik ikke! Vi blev pænt afvist og bedt om at veksle på et nærliggende hotel. Det orkede vi simpelt hen ikke i over 30° varme og stadig et pænt stykke til centrum. Så det blev til en paradekørsel gennem byen, der umiddelbart virkede genopbygget efter krigen. Infrastrukturen så også ud til at være på plads, selv om nogle af sporvognene så noget bedagede ud. Vi satser i stedet på lidt oplevelser i **Mostar** godt 100 km. længere ned mod kysten. Og der var vi heldige. 2 min. gang fra den gamle bydel med broen **Stari Most**, finder vi en P-plads – mod betaling – hvor vi med lidt god vilje kan knibe os ind.

En nat med truckerne.

"Rundtur i Sarajevo"!

Flot tur mod Mostar.

Mostar - Stari Most.

Jo! Der var krig på kniven.

Broen Stari Most var under krigen centrum for indædte kampe

mellem på den ene side af broen de kristne, og på modsatte side muslimerne.

Broen blev jævnet med jorden, men efter fredsafslutningen genopbygget, med velvillig hjælp fra udlandet, og står nu som et vartegn for fred og forsoning. Gennem vores tur i dag har vi ikke set mange tegn på tidligere stridigheder, men her har man, måske for et syns skyld, ladet nogle bygninger stå, med tydelige tegn på krigens gru.

Turister var der i hobetal. Men de lokale pyntede nu også i gadebilledet!

Hele området omkring broen var en lang souvenirbod af den værste slags. Så det var slemt!

Kirker, moskeer og minareter var genopbygget, og kunne med små skridt til siden fra "hovedgaden" nydes i en stille stund.

Kun adgang for mænd!

"Lokal pynt" i gadebilledet.

Når fødderne er vaskede.

Et par skridt fra hovedgaden.

Det var en varm dag. Temperaturen sneg sig over 30° i skyggen. Så er det fristende – når nu lejlighed byder sig – med en kold dukkert i klart, rent og især koldt flodvand fra bjergene. Lissie nægtede i starten at kendes ved "badedyret", men accepterede trods alt "underhylene", når der nu var tale om en nødsituation! Hvem kunne også vide, at der var en lido her i byen!

Vi kører fra Mostar sidst på dagen, dog uden at blive fristet af det lokale kunsthåndværk. Selv om det ikke skortede på opfordringer.

Vi havde hjemmefra planlagt at besøge en lille kurby centralt i Montenegro, hvor man reklamerede med stegte ål til en fornuftig pris. Og det lyder jo ikke så dårligt.

Det var kørselsmæssigt lidt af en udfordring, da vejene sandt for dyden ikke var prangende, og vi med jævne mellemrum erfarede, hvorfor der er ”kofangere” på biler!

Grænsekontrollen mellem Bosnien-Hercegovina og Montenegro tog igen en del tid, selv om trængslen var til at overse.

Da vi kom forbi en landevejskro opgav vi de stegte ål. Trak håndbremsen, forhørte os hos tjeneren, hvad han kunne anbefale, og fik tilladelse til at overnatte i ”baghaven”. Torsten havde forelsket sig i noget gedeskank. Men det syntes den gode tjener nu han skulle holde sig fra! Det blev i stedet til en vidunderlig lammeragout, ½ liter øl og aftenkaffe til 12 € pr. næse.

Mostar. En lokal sælger!

Plads nok! Jo! Hvis man tror på det.

Og her får vi god brug for vores erfaring fra landbruget!

Mandag den 5. september. Tjeneren holdt, hvad han lovede.

Fint natlogi i ”baghaven”, hvor vi om morgenen blev vækket af ”bjældeklang”, da den lokale landmand drev sine kreaturer på græs.

Måske i de omkringliggende vejrabatter. Hvem ved?

Landevejskro "Kastel".

Fuld af fortrosthed kørte vi videre mod de ”stegte ål”. Men da vi kom til frakørslen mod den lille by, opgav vi alligevel det forehavende.

Vi havde fået rigelig kørsel på småvejene med de udfordringer det nu giver.

Farvel ”stegte ål”. Vi fortsatte mod turens næste mål, **Autocamp Safari i Ulcinj**, der ligger ved kysten tæt på grænsen til **Albanien**.

Men inden vi nåede så langt, haglede uheldene ned over os.

Først opdagede vi et stenslag på forruden, så den var revnet.

Kort tid efter fik vi alarmer for fejl på bremses og motor, men besluttede at fortsætte, da der tilsyneladende ikke var overhængende fare på færde, og landede først på eftermiddagen på Camping Safari, hvor vi fik plads næsten med forhjulene i Adriaterhavet.

Tirsdag den 6. september.

En ren ”slapper” på pladsen, hvor der dog bliver tid til at aftale tid på et lokalt autoværksted dagen efter, så vi kan få løst de små opgaver på vogntoget.

Langs kysten i Montenegro.

Ulcinj. Autocamp Safari.

Onsdag den 7. september. Det viser sig nu, at opgaven ikke er helt så lille som vi havde håbet. Alarmen på bremserne skyldes en følerfejl.

Bremsebelæggningerne skiftes uden de helt store problemer. Men det er straks værre med alarmen på motoren.

Motortesten viser, at diesel partikelfilteret er snavset, og føleren antagelig ligeså. Endvidere er der med stor sandsynlighed vand i dieselolien. Ved nærmere eftertanke kan vi godt erindre, at vi tankede langt ude på landet i Serbien, og bestemt ikke fra den mest moderne tankstation. Og det skulle vi så ikke have gjort. Men det er jo altid nemt at være bagklog.

Problemet er så, at i Montenegro udkobler man partikelfilteret på alle nye biler, "da de er for dyre at reparere". Så reservedele findes overhoved ikke i landet.

Værkstedet prøver alle mulige kunstgreb for at løse problemet. Uden at det lykkedes.

I første omgang prøver vi med udskiftning af sensoren. På værkstedet anbefaler man, at vi selv fremskaffer stumperne, og får dem fremsendt hertil. Anders er en uvurderlig hjælp til den opgave. Finder stumperne i Tyskland, og få dem sendt hertil. Nu venter vi blot på, at de dukker op på et eller andet tidspunkt, og det sker nok ikke sådan lige "hen over natten"!

Torsdag den 8. september.

Ventetid er altid lang. Især hvis man er en lidt utålmodig sjæl!

Men omstændighederne fanger, så vi kan lige så godt indstille os på et lidt længere ophold end egentlig planlagt hjemmefra. Og bliver problemet kun løst delvis - hvad der er noget der tyder på - bliver turen nok også ændret, så vi ikke forvilder os længere sydpå til Albanien og Grækenland med selv de mest uskyldige alarmer på displayet. Men nu får vi se.

Under alle omstændigheder er det ikke det værste sted at være strandet, når nu galt skal være. Her er sol, sommer. Behagelige temperaturer, godt badevand og en strand der ikke er overrendt på denne årstid.

"Bossen" er med på opgaven. Meget betryggende.

Hvad fanden gør vi nu lille du!

